

Arrest

nr. 346 658 van 18 mei 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VAN DER HAERT
Louizalaan 54/3e verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 januari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 april 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Z. DE BLENDE *loco* advocaat E. VAN DER HAERT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België is binnengekomen op 9 oktober 2020 als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, diende op 23 oktober 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 17 november 2020 stelde de Dienst Voogdij van de FOD Justitie een voogd aan gedurende verzoekers minderjarigheid. De voogdij werd van rechtswege beëindigd begin oktober 2022, omdat verzoeker de meerderjarigheid bereikte.

1.3. Op 21 december 2022 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die bij aangetekende brief van 22 december 2022 verzoeker ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 23/10/2020

Op 29 september 2022 van 14.05 uur tot 18.00 uur had u een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), u werd bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is. Uw advocaat, meester Elisabeth van der Haert, en uw voogd, P.(...) T.(...), waren gedurende het volledige persoonlijk onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben, Pashtoun te zijn, en op [...] oktober 2004 geboren te zijn in het dorp Wazirabad in het district Puli Khumri in de provincie Baghlan. In uw dorp woonde u samen met uw ouders en uw vier broers en vier zussen. Daarnaast woonde ook uw paternale tante bij jullie. Ook uw maternale oom woonde met zijn vrouw en acht kinderen in hetzelfde huis. U volgde regulier onderwijs en ging vijf jaar naar school. Omdat u Qari wilde worden ging u sinds drie maanden voor uw vertrek in de namiddag steeds naar een gespecialiseerde madrassa in Qazi Qala. Uw vader was landbouwer en teelde rijst en tarwe op gronden van anderen. Regelmatig hielp u uw vader hierbij. Daarnaast werkte uw vader ook in de bouw, hij hielp met het bouwen van huizen en waterputten voor de lokale burgers.

Uw problemen begonnen toen u naar de speciale madrassa in Qazi Qala begon te gaan. De Qari van de madrassa was namelijk een aanhanger van de taliban en probeerde leerlingen te ronselen om zich bij de taliban te voegen. Op een avond vertelde u thuis tegen uw vader wat de Qari jullie allemaal vertelde over de taliban en dat hij hoopte dat jullie zich gingen aansluiten. Uw vader werd boos en vroeg waarom u het niet eerder had gezegd. Uw vader ging daarop samen met u naar de madrassa om met de Qari te gaan spreken. Hij legde uit dat hij u nodig had om de velden te bewerken en niet wilde dat u zich bij de taliban zou voegen. De Qari heeft hierna de taliban verwittigd en gezegd dat uw vader niet wilde dat u zich aansloot.

De volgende dag belden de taliban naar uw vader om te zeggen dat hij zijn zoon zelf moest laten beslissen of die zich wilde aansluiten. U ging weer naar de les in de madrassa en twee dagen later vroeg uw vader of er nog steeds over de taliban gesproken werd. U vertelde uw vader dat de Qari heel boos naar u keek maar niets meer gezegd had. Uw vader besloot daarop dat u beter niet meer naar de madrassa kon gaan. Hij belde met uw grootvader en sprak af dat u een tijdje bij hem ging verblijven. Twee dagen later belde de Qari van de madrassa om aan uw vader te vragen waar u was. Uw vader zei hem dat u ziek was, waarop de Qari u veel beterschap wenste. Uw familie regelde ondertussen uw vertrek uit het land.

U reisde van Afghanistan door Pakistan, Iran en Turkije naar Griekenland. Van daaruit reisde u via Bulgarije, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk verder door Europa tot u in België toekwam. In België diende u op 23 oktober 2020 bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een verzoek om internationale bescherming in.

Na uw vertrek kwam de Qari te weten dat u niet ziek was maar dat uw vader gelogen had. De Qari lichtte de taliban hierover in, waarna enkele talibanleden uw vader thuis kwamen halen en meenamen naar Qazi Qala. Uw vader werd tien dagen vastgehouden en in elkaar geslagen en moest toegeven dat hij u naar het buitenland had gestuurd. Uw grootvader ging samen met andere dorpsouderen naar de taliban om te bemiddelen waarna uw vader werd vrijgelaten. Uw vader en moeder gingen met uw broers en zussen anderhalve maand bij uw grootvader wonen zodat ze niet zouden opvallen voor de taliban. Toen daar gevechten uitbraken keerden ze terug naar huis. Verder hadden ze geen problemen meer met de taliban.

Indien u zou moeten terugkeren naar Afghanistan vreest u gevangen genomen te worden door de taliban omdat u ontsnapte naar Europa.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw schoolrapport en de taskara van uw vader.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel was dat er in uw hoofde, als niet-begeleide minderjarige tot [...] oktober 2022, bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en

werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kan voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus u niet kan worden toegekend. Er wordt immers geen geloof gehecht aan de problemen die u zou ervaren hebben met de taliban en die de aanleiding zouden zijn geweest voor uw vertrek uit Afghanistan.

Om te beginnen is het niet aannemelijk dat uw vader niet op de hoogte zou zijn geweest van de reputatie van de madrassa in Qazi Qala of het gedachtengoed van de Qari die er les gaf en u voor uw opleiding tot Qari naar daar zou sturen. U verklaart namelijk dat de taliban al heel lang in uw regio aanwezig was en dat het geweten was dat hun centrum in Qazi Qala gelegen was (CGVS, p. 18). Het is dan ook niet geloofwaardig dat uw vader u daar naar school zou sturen als hij het niet eens was met hun gedachtengoed. Voorts geeft u ook aan dat er in de korte periode dat u er les volgde drie leerlingen zich bij de taliban zouden hebben aangesloten. Mocht dat het geval zijn geweest mag men toch verwachten dat het in jullie buurt bekend was dat van deze school leerlingen geronseld werden (CGVS, p. 15). Dat uw vader dat niet zou weten hebben is dan ook niet geloofwaardig. Deze vaststellingen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Voorts blijkt uit uw verklaringen dat de leerlingen waarmee u naar de madrassa ging niet gedwongen werden zich bij de taliban aan te sluiten, dan wel werden aangemoedigd om erbij te gaan. U zegt immers zelf dat de klasgenoten die gingen al lang in de madrassa zaten en vrijwillig gingen omdat ze wapenliefhebbers waren en bij de taliban een wapen gingen krijgen (CGVS, p. 20). Gevraagd of leerlingen niet konden weigeren als ze niet wilden gaan zegt u dat je door het prediken het gevoel krijgt dat je je wil aansluiten bij de taliban (CGVS, p. 21). Hieruit blijkt dan ook opnieuw dat de taliban geen dwang moest uitoefenen omdat ze door hun preken kandidaten hadden die zich uit zichzelf wilden aansluiten (CGVS, p. 21). Het is dan ook niet geloofwaardig dat u gedwongen gerekruteerd ging worden.

Voorts valt ook het gedrag van uw vader niet te rijmen met de door u geschetste context van de situatie. Zo is het niet logisch dat uw vader u, nadat hij door de taliban gebeld werd met de boodschap dat hij zijn zoon zijn eigen beslissingen moest laten nemen, nog naar de madrassa zou laten terug gaan. Mocht hij immers niet akkoord gaan met de werking en het gedachtengoed van de Qari én bovendien telefoon gekregen hebben van de taliban, lijkt dit ondenkbaar (CGVS, p. 15). Volgens u had de Qari u die twee dagen dat u terug ging boos aangekeken, maar verder niets meer gezegd. Toch zou uw vader op dat moment wel besloten hebben u van de madrassa te halen. Opnieuw zijn de handelingen van uw vader, gezien de situatie, niet logisch. Het is immers niet aannemelijk dat uw vader u na een telefoontje van de taliban terug naar de madrassa zou sturen om u dan, nadat de Qari boos naar u keek, plots wel van de madrassa te halen (CGVS, p. 15). De door u geschilderde gang van zaken doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Aangezien geen geloof wordt gehecht aan de problemen die u met de taliban zou hebben gehad, wordt evenmin geloof gehecht aan de ontvoering van uw vader. Bovendien is het niet aannemelijk dat de taliban al die moeite zou doen om specifiek naar u op zoek te gaan, terwijl ze nog tientallen andere leerlingen hadden in de madrassa die ze hadden kunnen rekruteren (CGVS, p. 10). Dat ze al die moeite zouden doen om uw vader te ontvoeren en tien dagen vast te houden om hem daarna zonder resultaat weer vrij te laten houdt dan ook geen steek.

Hoe dan ook woont uw vader ondertussen met de rest van het gezin in jullie dorp zonder dat ze specifieke problemen ondervinden met de taliban (CGVS, p. 21). Het feit dat uw neven en broer, die ongeveer uw leeftijd hebben, tot op heden zonder problemen in het dorp wonen maakt dat er geen algemene vrees voor rekrutering uit kan worden afgeleid.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die u zou hebben gehad. Deze door u ingeroepen feiten vormen dan ook geen dienstige basis voor een risicoanalyse in het licht van de nood aan internationale bescherming.

De taskara van uw vader bevestigt zijn identiteit, die hier momenteel niet ter discussie staat. Uit uw schoolresultaten blijkt dat u in Afghanistan naar school ging, iets wat in deze beslissing evenmin betwist wordt.

Tot slot zegt u nog dat de taliban u bij terugkeer zou vermoorden omdat ze zouden denken dat u verwesterd bent en dus ongelovig (CGVS, p. 17).

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan echter niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen.

Gevraagd of u vindt dat u verwesterd bent blijft u vaag en zegt u dat de taliban dat van u zou denken omdat u de gewoontes overnam van de mensen van hier. U zegt dat u in Afghanistan met uw eigen cultuur bezig was en nu in België andere kleren draagt en naar school gaat en anders behandeld wordt (CGVS, p.17). U heeft echter niet aangetoond dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security

Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP.

Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge

van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenzeer laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld.

Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden

aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelerand die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie.

Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. De rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen of er vertegenwoordigd.
Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in.

Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227 364; RvS 13 mei 2014, nr. 227 365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen en beginselen:

"artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, artikelen 48/3 tot 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna "wet van 15 december 1980"), artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna "EVRM"), de motiveringsplicht zoals voorzien in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen alsook in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de verplichtingen van zorgvuldigheid, redelijkheid en vertrouwensbeginsel."

- Voorafgaand

Verzoeker wenst, als voorafgaande opmerking, te onderlijnen dat zijn identiteit en nationaliteit niet betwist worden door de verwerende partij. Zo wordt het niet betwist dat verzoeker een Afghaanse staatsburger is en dat hij afkomstig is uit het dorp Wazirabad van het district Pul-e-Khomri van de provincie Baghlan.

- Vluchtelingenstatus

(1) Verzoeker gaat in op de bestreden beslissing.

Verzoeker heeft heel duidelijk uitgelegd, gedurende zijn persoonlijk onderhoud, dat het in zijn regio normaal was dat de Qari's over de taliban spraken in de madrassa's. Verzoeker citeert uit zijn verklaringen. Verzoeker en zijn vader wisten dus dat ook de Qari in de madrassa in Qazi Qala waarschijnlijk over de taliban zou spreken, maar waren zich niet bewust van het feit dat de taliban jongeren uit de madrassa rekruteerden (NPO, p. 20). Verzoeker had geen andere keuze dan naar de madrassa te gaan. De overgrote meerderheid van de jonge Afghanen volgt religieuze lessen in een madrassa of in een moskee. Religieuze lessen volgen, maakt deel uit van het Afghaanse dagelijkse leven, omdat het, in een samenleving die nog erg traditioneel en religieus is, de enige mogelijkheid is om de Koran op een grondige manier te leren. Het feit dat men geen religieuze lessen zou volgen, impliceert een sociale uitstoting en een slechte perceptie door de andere dorpingen. Alle andere dorpingen van de leeftijd van verzoeker gingen naar de religieuze lessen. De sociale en religieuze druk is zo groot dat de keuze om de religieuze lessen al dan niet te volgen, gewoonweg niet gesteld wordt. Verzoeker heeft ook heel duidelijk uitgelegd dat hijzelf Qari wilde worden en dat hij om deze reden naar de madrassa ging (NPO, p. 18). Het volgen van deze lessen was voor hem en zijn familie dus uiterst belangrijk. Verzoeker verduidelijkt dat de Qari eerst en vooral koranlessen gaf, alvorens over de taliban te spreken. Verder dient er ook rekening gehouden te worden met de toenmalige veiligheidscontext in

Afghanistan. Indien verzoeker niet naar de madrassa zou gaan (of deze zou hebben verlaten), zou hij meteen verdacht zijn geweest van anti-taliban-sympathieën, wat in de toenmalige veiligheidscontext reeds heel gevaarlijk was. Niet naar de religieuze lessen gaan, hield dus een groot risico in. De vader van verzoeker had dus de keuze niet om zijn zoon al dan niet naar de madrassa te laten gaan, ondanks de reputatie van de madrassa's in de regio.

Verzoeker volhardt in het feit dat de leerlingen, in eerste instantie, niet verplicht werden om zich aan te sluiten bij de taliban. De taliban preekten en indoctrineerden de jongeren. Dit is één van de rekruteringsstrategieën van de taliban zoals deze worden uitgelegd in een COI-rapport van Landinfo van juni 2017. Verzoeker citeert uitgebreid uit dit rapport. Omdat hij plotseling niet meer naar de madrassa is gegaan, ondanks de preken van de taliban en de rekruteringspogingen in de madrassa, heeft verzoeker duidelijk zijn verzet tegen de ideologie van de taliban geuit. Verzoeker wordt dus gezien als een ongelovige, in het bijzonder aangezien hij naar het buitenland is gevlucht. In geval van terugkeer, vreest verzoeker dus dat hij door de lokale taliban, waartegen hij zijn verzet geuit heeft, vervolgd zal worden. Zijn vrees is consistent met de objectieve informatie.

Verzoeker herhaalt dat hij geen andere keuze had dan toch nog naar de madrassa te gaan, aangezien hij nu expliciet een rekruteringsdoelwit was geworden van de taliban, zou een afwezigheid meteen gezien zijn geweest als een weigering om zich aan te sluiten bij de taliban en met hen de "*jihad*" te voeren, wat zijn leven in gevaar zou brengen. Het lijkt duidelijk dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met de context in Afghanistan. Echter, wanneer verzoeker uitgelegd heeft dat de Qari hem boos aankeek, en het gevaar dus groter werd, heeft de vader van verzoeker besloten dat zijn zoon niet mocht terugkeren naar de madrassa. Verzoeker is dan onmiddellijk bij zijn grootvader gegaan in Zamankhel (NPO, p. 15-16).

Verzoeker legt uit dat de taliban deze moeite deden, omdat verzoeker geweigerd heeft om zich aan te sluiten, en dus zijn verzet heeft geuit tegen de ideeën van de taliban, wat de taliban niet kunnen aanvaarden. Zij willen hun kracht tonen en moeten de jongeren, die weigeren om zich tot hen aan te sluiten, straffen. Uit de al aangehaalde objectieve informatie blijkt trouwens duidelijk dat jongeren, die zich niet aansluiten, vervolgd worden door de taliban. De vrees van verzoeker is dan ook consistent met de geschetste gang van zaken door objectieve bronnen. Voor wat de huidige situatie van zijn familie betreft, heeft verzoeker heel duidelijk uitgelegd dat zijn vader niet meer gerespecteerd wordt in Afghanistan (NPO, p. 16).

(2) Verzoeker gaat in op de staatsgreep van de taliban in augustus 2021 en zijn verwestering.

Verzoeker heeft Afghanistan verlaten in 2019 en verblijft sinds meer dan twee jaar in Europa. Dit gunde hem de tijd om zich aan te passen aan de westerse wereld, aan diens manier van leven, denken en mentaliteit. Verzoeker is in België aangekomen als niet-begeleide minderjarige vreemdeling. Hij is in België naar school gegaan en brengt hier beslissende jaren door voor zijn wereldbeeld en zijn normen en waarden. Verzoeker heeft dit trouwens heel duidelijk uitgelegd gedurende zijn persoonlijk onderhoud (NPO, p. 17). Hij kleedt zich op een westerse manier en gedraagt zich op een westerse manier. Verzoeker heeft veel vrienden en is perfect geïntegreerd in de Belgische samenleving. Voor hem is het bijgevolg ondenkbaar om vandaag terug te keren naar Afghanistan, aangezien hij, omwille van zijn verwestering, vervolgd zal worden door de taliban, maar ook door de Afghaanse samenleving. Verzoeker werkt in België. Hij heeft in een meubelenfabriek en een voedingsfabriek gewerkt (BeFood in Brugge) en werkt vandaag in een tomatenfabriek. Verzoeker wenst in het bijzonder de aandacht te trekken op het feit dat hij, in de voedingsfabriek, varkensvlees verwerkte. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad.

Een terugkeer naar het conservatieve Afghanistan, hebbende een asielaanvraag ingediend, na zich psychologisch maar ook fysiek te hebben aangepast aan de westerse wereld, zal een gevaar van discriminatie en persoonlijke vervolging veroorzaken, *a fortiori* sinds de taliban de macht hebben overgenomen en een zeer radicaal bewind voeren, in overeenstemming met de Sharia-wet. Voor verzoeker is het in dergelijke omstandigheden onmogelijk om terug te keren naar Afghanistan. Verzoeker vreest ook, bij terugkeer, om als "*afvallige*" te worden beschouwd. De behandeling van verwesterde Afghaanse onderdanen bij terugkeer in Afghanistan werd de laatste jaren uitvoerig besproken en gedocumenteerd. De bezorgdheid is unaniem. Verzoeker citeert uit UNHCR richtlijnen van augustus 2018, alsook landeninformatie omtrent het risico voor terugkerende Afghanen.

In casu, heeft verwerende partij de persoonlijkheid van verzoekende partij helemaal niet beoordeeld. Voor verzoeker is het vandaag onmogelijk en denkbaar om terug te keren naar Afghanistan, omdat hij helemaal verwesterd is en ook op een westerse manier denkt. Het zal voor hem onmogelijk zijn om zich opnieuw aan te passen aan de Afghaanse manier van denken. Dit op zich zou al een vervolging zijn voor verzoeker.

(3) Over het voordeel van de twijfel.

Indien de Raad zou besluiten dat er twijfel is omtrent de geloofwaardigheid van het relaas van verzoekende partij, past het te vermelden dat UNHCR meer bepaald het principe van het voordeel van de twijfel, als criterium voor het onderzoek van de beschermingsvraag weerhoudt. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen en de Raad.

- Subsidiaire beschermingsstatus

(1) Artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker meent dat, sinds de machtsovername door de taliban, de algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend door hun gedragingen veroorzaakt wordt, waardoor er sprake is van een actor zoals aangegeven in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker wijst op de humanitaire crisis in Afghanistan en dat deze een schending is van artikel 3 van het EVRM.

Hij verwijst naar rechtspraak van het EHRM. Hij stelt dat subsidiaire bescherming kan worden toegepast in situaties van economische crisis of hongersnood.

Verzoeker onderlijnt dat er een consensus bestaat tussen de buitenlandse waarnemers dat er momenteel nog een groot gebrek is aan betrouwbare informatie over de huidige situatie in Afghanistan, over de uiteindelijke intenties van de taliban en over de vooruitzichten van het land. Verzoeker verwijst naar landeninformatie.

Verzoeker gaat verder in op precaire levensomstandigheden en de humanitaire situatie in Afghanistan en verwijst naar VN-bronnen, een WFP-rapport van maart 2022, alsook krantenartikelen. Verzoeker gaat in op het scholingsverbod voor meisjes. Verzoeker citeert uit UNHCR richtlijnen van februari 2022.

Verzoeker is in het bijzonder ongerust door de rapportering dat de verklaringen en garanties van de leiding van de taliban in Kaboel rechtstreeks tegengesproken worden door acties van plaatselijke talibanleden. Sinds de machtsovername door de taliban, wordt de algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend door hun gedragingen veroorzaakt, waardoor er sprake is van een actor zoals aangegeven in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet.

(2) Artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet

In casu is verzoeker van mening dat Afghanistan zich bevindt in een uitzonderlijke situatie van willekeurig geweld en dat zijn aanwezigheid op het grondgebied van Afghanistan een reëel gevaar vormt voor zijn leven, zijn persoon en zijn integriteit. Er dient opnieuw voldoende aandacht te worden besteed aan het feit dat men mogelijks niet over alle nodige informatie beschikt, dat er sprake is van incorrecte of gemanipuleerde informatie over de realiteit ter plaatse. Burgers worden willekeurig slachtoffer van het willekeurig geweld ter plaatse. De situatie is nu complexer: de aanwezigheid van de taliban deed de vrees van de bevolking sterk stijgen en maakte plaats voor een alomheersende onzekerheid en gebrek aan enig wettelijk kader, wat plaatselijk criminaliteit sterk deed groeien. Volgens de bestreden beslissing is er geen gewapend conflict meer gaande in Afghanistan gezien er slechts één actor overblijft en de andere actoren het territorium hebben verlaten. Dit wordt ten stelligste betwist. Bronnen vermelden de aanvallen en aanslagen van IS en ISKP die opkomen tegen de taliban. Stellen dat er slechts één actor overblijft in het conflict en om die reden geen sprake is van gewapend conflict getuigt bijgevolg van een foutieve interpretatie en onvolledige analyse van de situatie in Afghanistan. Er kan niet anders dan vast te stellen dat er in feite nog meerdere actoren aanwezig zijn, dat er sprake is van doelgericht met *collateral damage*.

Uit bovenstaande elementen kan men niet anders dan vaststellen dat Afghanistan zich in een situatie van gewapend conflict en willekeurig geweld bevindt.

3.1.2. Ter ondersteuning van het beroep bevat het verzoekschrift het OSAR-rapport, "*Afghanistan: risques au retour liés à 'l'occidentalisation'*" van 26 maart 2021.

3.1.3. In een aanvullende nota van 30 maart 2026 brengt de commissaris-generaal de volgende documenten ter kennis:

- het EUAA-rapport, "*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*" van 4 november 2022;
- het EUAA-rapport, "*Afghanistan Security Situation*" van augustus 2022;
- het EASO-rapport, "*Afghanistan Country Focus*" van januari 2022;

- het EUAA-rapport, "Afghanistan – Country Focus" van december 2023;
- het EUAA-rapport, "Country Guidance: Afghanistan" van mei 2024;
- het EUAA-rapport, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022;
- het EASO-rapport, "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020;
- het EUAA-rapport, "Afghanistan: Targeting of individuals" van augustus 2022;
- het UNAMA-rapport, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan" van juni 2023;
- de COI Focus, "Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban" van 14 december 2023;
- het EUAA-rapport, "COI Query Afghanistan – Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van 2 februari 2024;
- het EUAA-rapport, "Afghanistan – Country Focus" van november 2024;
- het EUAA-rapport, "Afghanistan – Country Focus" van januari 2026.

3.1.4. In een aanvullende nota van 2 april 2026 licht verzoeker toe als volgt:

"Verzoeker wenst door middel van deze aanvullende nota een bijkomende informatie voor te leggen aangaande de algemene situatie van personen in Afghanistan."

1. Algemene situatie Afghanistan

a. EUAA, Afghanistan COI Report: Country Focus, januari 2026, beschikbaar op:

https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2026_01_Afghanistan_COI_Report_Country_Focus.pdf

b. EUAA, Afghanistan – Major legislative, security-related and humanitarian developments, 2026, beschikbaar op:

https://www.euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2026/03/2026_01_EUAA_COI_Query_Response_Q16_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developments.pdf)

Deze bijkomstige informatiebespreking werd gepubliceerd op datum van 27 maart 2026 in navolging van het reeds algemeen gepubliceerd rapport met betrekking tot Afghanistan. Hier wordt dieper ingegaan op de volgende belangrijke ontwikkelingen op vlak van wetgeving, veiligheid en humanitaire zaken.

Ten eerste wordt het nieuwe wetboek voor strafuitvoering voor rechtbanken besproken alsook de verdere uitvoering van de Sharia:

[citaat met vrije vertaling]

Met betrekking tot veiligheidssituatie kan het volgende worden gelezen:

[citaat met vrije vertaling]

Daarnaast spreekt het rapport ook over het huidige conflict tussen Pakistan en Afghanistan:

[citaat met vrije vertaling]

Pakistan is blijven verschillende luchtaanvallen uit te voeren op Afghaans grondgebied waarbij ze proberen voornamelijk militaire doelwitten te treffen echter is bij deze aanvallen spraken van burgerslachtoffers en kunnen ze voorlopig nog geen exact cijfer weergeven.

Op 18 maart 2026 werd een tijdelijke staak-het-vuren afgesloten tussen beide partijen omwille van Suikerfeest.

Met betrekking tot de humanitaire situatie kunnen we het volgende lezen:

[citaat met vrije vertaling]

Het rapport maakt bovendien melding van wat de situatie is in de provincie van herkomst van verzoeker, zijnde Baghlan:

[citaat met vrije vertaling]

c. Rawadari, Annual Report on Human Rights in Afghanistan, 2026, beschikbaar op:

https://rawadari.org/wp-content/uploads/2026/03/RW_Annual_Report_Human_Rights_AFG-ENG.pdf

Het rapport documenteert mensenrechtenschendingen onder het Talibanregime:

- *Er is sprake van wijdverspreide repressie, inclusief willekeurige detentie en mishandeling.*
- *Vrouwen worden systematisch uitgesloten van publiek leven, onderwijs en werk.*
- *Minderheden en activisten lopen een verhoogd risico op geweld en vervolging.*
- *Vrijheid van meningsuiting en persvrijheid zijn sterk ingeperkt.*

2. Invoering nieuwe Wetboek voor Strafwetgeving voor Rechtbanken

a. Rawadari, Criminal Code of the Taliban, 2026, beschikbaar op

(<https://rawadari.org/wp-content/uploads/2026/01/Criminal-Code-of-Taliban-English.pdf>)

RAWADARI was een van de eerste bronnen die berichtte over de nieuwe regelgeving die door de Taliban werd ingevoerd. Hieruit blijkt dat het regime een strikte interpretatie van de sharia hanteert. Het systeem voorziet in zware straffen, waaronder lijfstraffen, waarvan de toepassing afhankelijk kan zijn van de maatschappelijke positie van de betrokkene, waardoor in bepaalde gevallen mildere of geen sancties worden opgelegd. Daarnaast wordt het rechtssysteem gekenmerkt door een gebrek aan procedurele waarborgen en het ontbreken van een onafhankelijke rechterlijke macht. Deze elementen wijzen op een aanzienlijk risico op

onmenselijke of vernederende behandeling, evenals op systematische schendingen van het recht op een eerlijk proces en andere fundamentele rechten.

b. Joint Civil Society Statement on Afghanistan, 2026, beschikbaar op:

(https://rawadari.org/wp-content/uploads/2026/02/Joint_Civil_Society_Statement_Afghanistan-Final.pdf)

Dit is een verklaring gericht naar de 61ste Mensenraad van de Verenigde Naties waarbij de bezorgdheid over de verdere afbreuk van de mensenrechten in Afghanistan, meer bepaald met betrekking tot het nieuwe wetboek van strafvordering voor rechtbanken. Deze verklaring werd ondertekend door 82 nationale Afghaanse organisaties én 13 internationale organisaties.

In deze verklaring wordt ook nogmaals de nadruk gelegd op de verhoogde risico's die bestaan voor gedwongen terugkeerders:

[citaat met vrije vertaling]

c. Interview met Zabihullah Mujahid, gepubliceerd op Alemarah English, beschikbaar op:

<https://www.alemarahenglish.af/transcript-of-the-recent-interview-of-zabihullah-mujahid-spokesman-of-the-iaa-with-bbc/>

In het interview met de woordvoerder met betrekking tot de nieuw ingevoerde wetgeving met betrekking tot de nieuwe regeling voor strafuitvoering, wordt duidelijk hoe de huidige regering staat ten opzichte van de zogenaamde "afvalligen" of "innovators":

[citaat met vrije vertaling]

Uit bovenstaande verklaringen van de woordvoerder is duidelijk af te lezen dat personen die worden aanzien als "afvalligen" onderworpen dienen te worden aan disciplinaire maatregelen. Echter wordt nergens in melding gemaakt welke deze zijn daar de woordvoerder doch werd door de woordvoerder het volgende verklaard:

[citaat met vrije vertaling]

Aldus zal op basis van willekeur en persoonlijke invulling van de rechter een straf worden opgelegd die in geen opzicht in lijn ligt met enige wettelijke basis.

3. Gewapend Conflict Pakistan – Afghanistan

a. Rawadari, Press Release on Pakistan Attack, 2026, beschikbaar op :

(https://rawadari.org/wp-content/uploads/2026/03/RW_PR_Pakistan_Attack_ENG-1.pdf)

Op 16 maart 2026 vond er een dodelijke luchtaanval plaats door Pakistan op een ziekenhuis in Afghanistan, waarbij verschillende burgers werden vermoord of verwond. Dit is in navolging van verschillende andere luchtaanvallen die al enkele maanden plaatsvinden in Afghanistan en verschillende burgerslachtoffers hebben gemaakt.

Deze aanval schendt duidelijk internationale humanitaire regels en kan aanzien worden als een oorlogsmisdrijf.

[citaat met vrije vertaling]

b. Volgende artikels spreken over de huidige stand van zaken met betrekking tot dit conflict en de voorlopige gesprekken die plaatsvinden tussen beide landen in China:

- NBC News, Pakistan-Iran peace talks, 2026:

<https://www.nbcnews.com/world/asia/pakistan-iran-peace-talks-war-afghanistan-rcna265252>

- Reuters, Pakistan, Afghanistan open talks with China, 2026:

<https://www.reuters.com/world/china/pakistan-afghanistan-open-fresh-talks-china-end-conflict-say-sources-2026-04-01/>

- VRT NWS, berichtgeving 27 februari 2026

<https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2026/02/27/afghanistan-pakistan-oorlog/>:

[citaat]

4. Beperkte bewegingsvrijheid van families en jongeren in Afghanistan, meer bepaald ook Baglan provincie (8AM Media, Life on hold: families and youth struggle under Taliban leisure restrictions, beschikbaar op <https://8am.media/eng/life-on-hold-families-and-youth-struggle-under-taliban-leisure-restrictions/>)

De bewegingsvrijheid van Afghaanse onderdanen staat steeds verder onder druk waarbij hen de vrijheid verder wordt ontnomen om naar openbare recreatieve plekken te gaan. Daar worden ze vaak tegengehouden en ondervraagd door de moraliteitspolitie. Deze beperkingen zijn niet enkel met betrekking tot publieke recreatieve plaatsen maar ook in restaurants of wanneer ze naar andere provincies reizen. Dit zorgt voor verhoogde psychologische druk op families en zorgt ervoor dat het gewone leven steeds moeilijker maakt.

Jongeren ervaren deze beperkingen op hun bewegingsvrijheid en om af te spreken op openbare publieke plekken, als een negatief effect op hun morele en sociale leven. Enkele getuigenissen:

[citaat met vrije vertaling]

5. Artikel 6 EVRM: recht op eerlijk proces en redelijke termijn

https://www.vreemdelingenrecht.be/sites/default/files/migrated/hvj_c756_21.pdf

Verzoeker diende op 23 oktober 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Het persoonlijk onderhoud vond plaats op 29 september 2022, waarna op 22 december 2022 een negatieve beslissing werd genomen. De zitting in het kader van het beroep is pas voorzien op 3 april 2026.

Hoewel dient te worden vastgesteld dat de verwerende partij binnen een redelijke termijn een beslissing heeft genomen na het persoonlijk onderhoud, is er daarentegen sprake van een aanzienlijke wachttijd tussen het instellen van het beroep en de behandeling ervan ter zitting.

Krachtens Artikel 6 EVRM heeft eenieder recht op een behandeling van zijn zaak binnen een redelijke termijn. Uit HvJ C-756/21 volgt dat bij de beoordeling van deze termijn onder meer rekening wordt gehouden met het gedrag van de verzoeker. In casu heeft verzoeker voldaan aan zijn medewerkingsplicht en geen enkele vertraging veroorzaakt.

De aanzienlijke duur van de procedure, en in het bijzonder de lange wachttijd tot aan de behandeling van het beroep, kan dan ook niet aan verzoeker worden toegeschreven en dient te worden beoordeeld in het licht van het recht op een behandeling binnen een redelijke termijn.

6. Conclusie met betrekking tot verzoeker

Verzoeker was 16 jaar oud bij zijn aankomst in België en heeft sindsdien zijn vormingsjaren hoofdzakelijk hier doorgebracht. Hij heeft zich aldus de in België geldende waarden en normen eigen gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient zijn profiel te worden beoordeeld in het licht van de huidige Afghaanse context, waarin het geldende juridische en maatschappelijke kader wordt gekenmerkt door een geïnstitutionaliseerd systeem van willekeur, repressie en geweld, dat onverenigbaar is met fundamentele internationale mensenrechtennormen.

In een dergelijke context loopt een persoon die als verwesterd wordt beschouwd, en die bovendien zijn land heeft verlaten, een verhoogd risico bij terugkeer. Verzoeker vertoont kenmerken die kunnen leiden tot een dergelijke perceptie. Zijn profiel kan door de de facto autoriteiten worden gelijkgesteld met dat van een opposant of een zogenaamd “afwijkend” individu.

Hierdoor loopt hij een reëel, persoonlijk en bijzonder ernstig risico op vervolging, onder meer in de vorm van willekeurige arrestatie, mishandeling, gedwongen bekentenissen en het opleggen van zware straffen, zonder enige waarborg van een eerlijk proces.

Deze elementen zijn des te relevanter voor mannen die, zoals verzoeker, meerdere jaren in Europa hebben verbleven en bij wie uiterlijk, gedrag of sociale codes als niet-conform kunnen worden beschouwd.

Er is dan ook minstens sprake van een risico op (gepercipieerde) verwestering. In deze omstandigheden is een terugkeer naar Afghanistan voor verzoeker niet denkbaar, aangezien er een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker dient derhalve te worden erkend als vluchteling.”

3.1.5. In een aanvullende nota neergelegd ter terechtzitting van 3 april 2026 legt verzoeker een arbeidscontract neer als bewijs van verwestering.

3.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet). Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resümé aangevoerde rechtsregels die verzoeker geschonden acht laat niet toe om vast te stellen dat hij een nood heeft aan internationale bescherming.

Een verwijzing naar een arrest van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

3.3. De Raad wijst er in verband met de redelijke termijn op dat het door verzoeker bekritiseerde tijdsverloop van de procedure wordt georganiseerd met een termijn van orde en – in tegenstelling tot wat in de aanvullende nota van 2 april 2026 lijkt te worden betoogd – de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet

indien deze termijn wordt overschreden. Een overschrijding ervan wordt in deze beroepsprocedure niet gesanctioneerd.

Daargelaten de vraag of de bestreden beslissing werd genomen in strijd met een redelijke beslissingstermijn, toont verzoeker in geen geval aan dat de voorgehouden onregelmatigheid verder een invloed zou kunnen hebben op de afloop van de procedure, of een essentieel belang verleent aan de procedure (cfr. HvJ 16 juli 2020, nr. C-517/17, punt 70). Bovendien is het in het belang van zowel de lidstaten als de personen die om internationale bescherming verzoeken dat zo spoedig mogelijk een beslissing wordt genomen inzake verzoeken om internationale bescherming, onverminderd het uitvoeren van een behoorlijke en volledige behandeling (Overweging 18 van de Richtlijn 2013/32/EU). *“Ofschoon richtlijn 2013/32 niet tot doel heeft een gemeenschappelijke norm in te voeren met betrekking tot de bevoegdheid om na de nietigverklaring van de oorspronkelijke beslissing inzake een verzoek om internationale bescherming een nieuwe beslissing vast te stellen, blijkt bijgevolg niettemin uit haar doelstelling om te zorgen voor een zo snel mogelijke behandeling van dergelijke verzoeken, uit de verplichting om een nuttig effect van artikel 46, lid 3, te garanderen, en uit de uit artikel 47 van het Handvest voortvloeiende noodzaak om de doeltreffendheid van het beroep te verzekeren, dat elke door die richtlijn gebonden lidstaat zijn nationale wetgeving aldus moet inrichten dat, na de nietigverklaring van de oorspronkelijke beslissing en in geval van terugverwijzing van het dossier naar het semi-rechterlijke of administratieve orgaan als bedoeld in artikel 2, onder f), van deze richtlijn, binnen een korte termijn een nieuwe beslissing wordt vastgesteld die in overeenstemming is met de beoordeling in het vonnis waarbij nietigverklaring is uitgesproken.”* (HvJ 25 juli 2018, nr. C-585/16, punt 148). Het is echter onmogelijk dat, na de vernietiging van de bestreden beslissing, de commissaris-generaal in de hypothese dat de redelijke termijn zou zijn overschreven, alsnog overgaat tot het nemen van een beslissing binnen die termijn.

3.4. Verzoeker slaagt er niet in zijn nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift in wezen beperkt tot het herhalen van zijn verklaringen, het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses en het minimaliseren en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, hetgeen de omstandige motivering van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht stelt.

Verzoeker moet de motieven in de bestreden beslissing aan de hand van concrete en inhoudelijke argumenten weerleggen. Een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel, die niet is toegespitst op de elementen *in casu*, volstaat hiertoe niet.

Verzoeker betoogt dat hij naar de madrassa ging, wat in Afghanistan maatschappelijk en religieus normaal en vrijwel verplicht is. De madrassa waar hij les volgde werd gebruikt om jongeren geleidelijk te indoctrineren en te rekruteren voor de Taliban, wat volgens de landeninformatie een bekende rekruteringsstrategie is. Aanvankelijk was er geen expliciete verplichting om zich aan te sluiten, maar nadat verzoeker stopte met naar de madrassa te gaan, werd dit gezien als verzet tegen de ideologie van de Taliban. De Raad merkt echter op dat verzoeker met zijn betoog louter volhardt in de door hem reeds afgelegde verklaringen en aldus geen elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de volgende correcte en pertinente motieven van de bestreden beslissing:

“Om te beginnen is het niet aannemelijk dat uw vader niet op de hoogte zou zijn geweest van de reputatie van de madrassa in Qazi Qala of het gedachtengoed van de Qari die er les gaf en u voor uw opleiding tot Qari naar daar zou sturen. U verklaart namelijk dat de taliban al heel lang in uw regio aanwezig was en dat het geweten was dat hun centrum in Qazi Qala gelegen was (CGVS, p. 18). Het is dan ook niet geloofwaardig dat uw vader u daar naar school zou sturen als hij het niet eens was met hun gedachtengoed. Voorts geeft u ook aan dat er in de korte periode dat u er les volgde drie leerlingen zich bij de taliban zouden hebben aangesloten. Mocht dat het geval zijn geweest mag men toch verwachten dat het in jullie buurt bekend was dat van deze school leerlingen geronseld werden (CGVS, p. 15). Dat uw vader dat niet zou weten hebben is dan ook niet geloofwaardig. Deze vaststellingen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Voorts blijkt uit uw verklaringen dat de leerlingen waarmee u naar de madrassa ging niet gedwongen werden zich bij de taliban aan te sluiten, dan wel werden aangemoedigd om erbij te gaan. U zegt immers zelf dat de klasgenoten die gingen al lang in de madrassa zaten en vrijwillig gingen omdat ze wapenliefhebbers waren en bij de taliban een wapen gingen krijgen (CGVS, p. 20). Gevraagd of leerlingen niet konden weigeren als ze niet wilden gaan zegt u dat je door het prediken het gevoel krijgt dat je je wil aansluiten bij de taliban (CGVS, p. 21). Hieruit blijkt dan ook opnieuw dat de taliban geen dwang moest uitoefenen omdat ze door hun preken kandidaten hadden die zich uit zichzelf wilden aansluiten (CGVS, p. 21). Het is dan ook niet geloofwaardig dat u gedwongen gerekruteerd ging worden.

Voorts valt ook het gedrag van uw vader niet te rijmen met de door u geschetste context van de situatie. Zo is het niet logisch dat uw vader u, nadat hij door de taliban gebeld werd met de boodschap dat hij zijn zoon zijn eigen beslissingen moest laten nemen, nog naar de madrassa zou laten terug gaan. Mocht hij immers niet akkoord gaan met de werking en het gedachtengoed van de Qari én bovendien telefoon gekregen hebben van de taliban, lijkt dit ondenkbaar (CGVS, p. 15). Volgens u had de Qari u die twee dagen dat u terug ging boos aangekeken, maar verder niets meer gezegd. Toch zou uw vader op dat moment wel besloten hebben u van de madrassa te halen. Opnieuw zijn de handelingen van uw vader, gezien de situatie, niet logisch. Het is immers niet aannemelijk dat uw vader u na een telefoontje van de taliban terug naar de madrassa zou sturen om u dan, nadat de Qari boos naar u keek, plots wel van de madrassa te halen (CGVS, p. 15). De door u geschilderde gang van zaken doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Aangezien geen geloof wordt gehecht aan de problemen die u met de taliban zou hebben gehad, wordt evenmin geloof gehecht aan de ontvoering van uw vader. Bovendien is het niet aannemelijk dat de taliban al die moeite zou doen om specifiek naar u op zoek te gaan, terwijl ze nog tientallen andere leerlingen hadden in de madrassa die ze hadden kunnen rekruteren (CGVS, p. 10). Dat ze al die moeite zouden doen om uw vader te ontvoeren en tien dagen vast te houden om hem daarna zonder resultaat weer vrij te laten houdt dan ook geen steek.

Hoe dan ook woont uw vader ondertussen met de rest van het gezin in jullie dorp zonder dat ze specifieke problemen ondervinden met de taliban (CGVS, p. 21). Het feit dat uw neven en broer, die ongeveer uw leeftijd hebben, tot op heden zonder problemen in het dorp wonen maakt dat er geen algemene vrees voor rekrutering uit kan worden afgeleid.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die u zou hebben gehad. Deze door u ingeroepen feiten vormen dan ook geen dienstige basis voor een risicoanalyse in het licht van de nood aan internationale bescherming.

De taskara van uw vader bevestigt zijn identiteit, die hier momenteel niet ter discussie staat. Uit uw schoolresultaten blijkt dat u in Afghanistan naar school ging, iets wat in deze beslissing evenmin betwist wordt.

Tot slot zegt u nog dat de taliban u bij terugkeer zou vermoorden omdat ze zouden denken dat u verwesterd bent en dus ongelovig (CGVS, p. 17)."

Daarnaast voert verzoeker aan dat hij sinds 2019 in Europa verblijft en in België als niet-begeleide minderjarige aankwam. Hij volgde hier onderwijs, werkte in verschillende bedrijven (o.a. in de voedingssector) en heeft zich aangepast aan de westerse levensstijl en waarden. Hierdoor vreest hij bij terugkeer naar Afghanistan vervolging door zowel de Taliban als de samenleving, onder meer omdat hij als "verwesterd" of zelfs als afvallige zou worden beschouwd. Hij verwijst hierbij naar internationale rapporten en rechtspraak over de risico's voor terugkerende Afghanen.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De taliban menen evenwel dat de sharia op zich een afdoende legaal kader bevat waardoor een grondwet niet nodig is. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 23 en 26). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

Sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 houdt de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender. In een rapport van januari 2024 wordt gesteld dat de rol van Akhundzada als diegene die de finale zeg heeft over de meeste beleidsaspecten ondertussen verankerd is, al blijft discussie bestaan over de richting inzake binnenlands en buitenlands beleid (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 16). In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 26).

Politieke partijen zijn verboden waardoor er geen ruimte is voor politieke oppositie en de 'civic space' is zeer beperkt, zo niet gesloten. Afghaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd en critici worden gearresteerd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban

als de 'legitieme heersers' verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Vele opposanten hebben het land verlaten of zijn ondergedoken. Om de strenge leefregels van de zeer strikte interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 24 en EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 21). Ondanks het beperkt aantal handhavers van het MPVPV, hebben vele Afghanen zich aangepast door zelfregulering, sociale druk en toezicht vanuit de gemeenschap (familieleden, religieuze leiders en burens), teneinde confrontaties met handhavers van het MPVPV te vermijden. Er zijn talrijke meldingen van mishandeling, openbare lijfstraffen en andere vormen van wrede of vernederende behandeling.

De taliban streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 32-34). Er is een *curriculum* goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke madrassa's maar de *de facto*-autoriteit heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakken. Volgens een assistent-professor verbonden aan de American University of Afghanistan hebben sommige madrassa's dit aangegrepen om in hun *curriculum* niet-religieuze en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair onderwijs. Dit is evenwel volgens deze expert niet op uniforme wijze doorgevoerd. Het *curriculum* van madrassa's die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de *de facto*-autoriteit weerspiegelt hun persoonlijke visie wat resulteert in sommige 'erg moderne' en andere 'conservatieve' madrassa's (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 106-107, 136). De MPVPV heeft echter de controle op het naleven van de restricties voor meisjes in het onderwijs opgevoerd, ook in de madrassa's (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 116).

Op 31 juli 2024 werd door de *de facto*-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin, enerzijds, een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd, en anderzijds, de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet. De wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven. De moraliteitswet bevat zowel voor vrouwen als mannen kledivoorschriften. De wet specificeert verder een aantal inbreuken waaronder het niet bidden, het niet deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met niet-moslims of hen imiteren. Voorts is muziek tijdens bijeenkomsten of in woningen verboden en geldt er een verbod op ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Verder bepaalt de moraliteitswet dat MPVPV-personeel ertoe gehouden is inbreuken door 'mentaal gehandicapte personen' en kinderen te beëindigen (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 30 en 34-44 en EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 34-42). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsvername bestonden en ook reeds afgedwongen werden, al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem.

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 7, voetnoot 1). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*", van 15 juni 2022 in EUAA "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht*", juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen

hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesaties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 20; EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 25; EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 23). In september 2025 sloten de taliban de toegang tot internet in heel Afghanistan af, volgens sommige bronnen om 'immorele inhoud' te bestrijden (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 22). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022). Er zijn ook talibanaanhangers online actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uiten op de *de facto*-regering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat het om door de taliban gecoördineerde acties zouden gaan.

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 december 2021 in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat tot september 2025 zes miljoen Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 46 en 47). Er wordt vastgesteld dat het voor vele Afghanen, mede gelet op de precare humanitaire situatie in het land, moeilijk is om te (her)integreren in Afghanistan wanneer zij er niet (meer) over een sociaal netwerk beschikken. Terugkeerders zonder sociaal netwerk in Afghanistan worden soms als buitenlanders beschouwd, onder meer door het hebben van een ander accent, andere kleding en ander gedrag. Een aanpassing aan de nieuwe regels en normen onder het huidige talibanregime is nodig om stigmatisering te vermijden (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 48-49).

De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. In juli 2025 stuurde Duitsland nogmaals 81 Afghanen gedwongen terug.

Oostenrijk stuurde in oktober 2025 een Afghaanse man terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest geplaatst en ondervraagd werden (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 50).

Volgens het Algemeen Ambtsbericht is het, net omwille van de beperkte en anekdotische informatie hierover, onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 53-55; *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36).

Het rapport van het Zwitserse Staatssecretariat für Migration (SEM) *"Focus Afghanistan. Return from abroad"* van 14 februari 2025, waarnaar de "EUAA, Afghanistan: Country Focus", van januari 2026 aangehaald door verweerder in zijn aanvullende nota verwijst, handelt specifiek over terugkeerders. Het rapport vermeldt dat in de luchthaven van Kabul, het *"Immigration Department"*, dat handelt onder het Ministerie van Binnenlandse zaken, verantwoordelijk is voor de grenscontroles in de luchthaven. Zij zijn ook verantwoordelijk voor andere checkpoints aan de grens. Op de luchthaven wordt een screening uitgevoerd van binnenkomende

terugkeerders door de grenscontroleautoriteiten en de GDI van de *de facto*-regering. Een bron vermeldt dat personen die toekomen vanuit een westers land, bij binnenkomst meer vragen moeten beantwoorden dan andere reizigers, zeker als ze westerse kledij dragen. Een andere bron vermeldde dan weer dat het zeer regelmatig en zelfs dagelijks voorkomt dat personen toekomen uit westerse landen en dat dit niet tot problemen leidt met binnenkomstcontroles. Tijdens hun missie naar Kabul in november 2024, stelden onderzoekers van SEM vast dat de grenscontroles in de luchthaven van Kabul niet significant verschillen van deze in andere luchthavens. Stelselmatige interviews door personeel van de GDI komen niet voor. De taliban of de GDI hebben lijsten en biometrische gegevens van vroegere overheidsmedewerkers in de veiligheidsdiensten. Zij kunnen deze personen dus identificeren bij controles (p. 17). Arrestaties vinden niet systematisch plaats. Volgens een bron is dit echter wel mogelijk als er een verband wordt vermoed met actieve verzetsgroepen zoals het NRF of het AFF. Ook voormalige medewerkers van de geheime dienst lopen naar verluidt een bijzonder risico. Bij mensen met een buitenlands paspoort wordt speciale aandacht besteed aan mogelijke spionnen en mensen die banden hebben met ISKP.

Er zijn geen bewijzen van arrestaties of mishandeling door de taliban bij binnenkomst van terugkeerders via de luchthaven of via land. De SEM heeft tijdens zijn onderzoek geen bewijs gevonden van systematische vervolging of intimidatie van terugkeerders. Er wordt vanuit gegaan dat de bronnen die voor het SEM-rapport zijn geraadpleegd, dit anders wel zouden hebben gemeld. In plaats daarvan zijn de meeste bronnen het erover eens dat de taliban terugkeerders over het algemeen goed behandelen en dat er geen sprake is van specifieke vervolging tegen hen uitsluitend omdat ze terugkeerders zijn. Niettemin zijn er aanwijzingen dat dergelijke aanvallen af en toe voorkomen of dat terugkeerders daar bang voor zijn. Er zijn wel indicaties dat vervolging of mishandeling kan voorkomen tegen personen die behoren tot een risicoprofiel en hun familieleden. Vervolging of mishandeling door de *de facto*-overheden wordt vooral gemeld in het geval van enkele risicogroepen, en zelfs dan niet systematisch: voormalige hoge ambtenaren en politici, voormalige veiligheidstroepen, mensenrechtenactivisten (p. 35-36).

De *de facto*-overheden hebben over het algemeen weinig achtergrondinformatie over terugkerende personen. Ze zijn niet in staat om alle terugkeerders te volgen en te controleren (p. 37).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *"Afghanistan: targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen, dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51, EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen *"die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden"*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die *"verwesterd"* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gepondeerde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA "Country Guidance: Afghanistan" wordt gesteld dat vervolging van personen die onder deze profielen vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA kunnen, in tegenstelling tot wat verzoeker in het verzoekschrift lijkt te impliceren, worden bijgetreden (EUAA "Country Guidance: Afghanistan", mei 2024, p. 57-61).

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen. De bestreden beslissing merkt hieromtrent reeds terecht het volgende op:

"Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen.

Gevraagd of u vindt dat u verwesterd bent blijft u vaag en zegt u dat de taliban dat van u zou denken omdat u de gewoontes overnam van de mensen van hier. U zegt dat u in Afghanistan met uw eigen cultuur bezig was en nu in België andere kleren draagt en naar school gaat en anders behandeld wordt (CGVS, p.17). U heeft echter niet aangetoond dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

De Raad treedt de voormelde motivering bij. Dat verzoeker hier naar school ging, werkt, waarvan hij enkel een arbeidscontract als 'keukenhulp' neerlegt in de aanvullende nota (zijn tewerkstelling in verschillende sectoren zoals vermeld in het verzoekschrift wordt niet gestaafd), en hier vrienden heeft, geeft blijk van een

goede inzet en motivatie maar zegt niets, buiten op algemene wijze, over concrete elementen die zouden doen besluiten dat er in hoofde van verzoeker sprake is van een verregaande mate van verwestering die een terugkeer naar Afghanistan zou verhinderen. Het door het verzoeker bijgebrachte OSAR-rapport verandert niets aan bovenstaande vaststellingen.

Gelet op het voorgaande, kan geenszins blijken uit de door verzoeker aangehaalde elementen dat er sprake is van een (gepercipieerde) verwestering in zijn hoofde die een terugkeer naar Afghanistan onmogelijk maakt.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.5. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, moet artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt: “*vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...)*”.

In het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, moet een onmenselijke behandeling aldus worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker. Artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EG (heden de Richtlijn 2011/95/EU). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b, van de Richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van mei 2024 (p. 101: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor*

socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog interne gewapende confrontaties in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en verzetsgroepen, zoals het *National Resistance Front* (hierna: het NRF) en de Afghanistan Freedom Front (hierna: AFF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij er ook sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Daarnaast hebben er gewapende confrontaties plaats tussen Afghanistan en Pakistan, voornamelijk langs grensgebieden.

Sinds de machtsovername door de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich

doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023, 2024 en 2025.

Uit de meest recente “*Country Focus*” van EUAA van januari 2026 blijkt dat de daling van het geweldsniveau in Afghanistan zich ook in 2025 heeft doorgezet. Zowel het aantal geweldsincidenten als het aantal burgerslachtoffers is in 2025 verder gedaald in vergelijking met de voorgaande periode. Het aantal incidenten van “*violence against civilians*” wordt bovendien grotendeels toegeschreven aan de *de facto*-autoriteiten, waarbij het gaat om arrestaties, het gebruik van excessief geweld, onder andere bij het bestrijden van criminaliteit, maar ook gevallen waarin de naleving van de sharia wordt afgedwongen, het viseren van medewerkers van de voormalige Afghaanse overheid en hun familieleden en van leden van verzetsgroepen. De provincie Paktika kende in de periode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 het hoogste aantal burgerslachtoffers (67), gevolgd door Kandahar (48) en Badakhshan (37).

In 2025 vormden het NRF en andere verzetsgroepen geen significante bedreiging voor de territoriale controle van de *de facto*-talibanautoriteiten. Het merendeel van de aanvallen van verzetsgroepen, in de vorm van “*battles*” en “*explosions/remote violence*”, vond plaats in de provincies Kabul, Kunduz en Herat. Hoewel deze aanvallen zijn gericht tegen de *de facto*-veiligheidstroepen, blijkt tevens dat burgers hiervan het slachtoffer kunnen zijn. Het aantal burgerslachtoffers blijft evenwel beperkt. Hieruit kan worden besloten dat de Afghaanse verzetsgroepen op beperkte schaal blijven doorgaan met doelgerichte aanvallen op de *de facto*-autoriteiten, doch dat er in 2025 geen sprake was van een significante toename van deze aanvallen en/of het aantal burgerslachtoffer ten gevolge van deze aanvallen.

ISKP daarentegen viseert zowel de *de facto*-autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals religieuze minderheden of bepaalde profielen. ISKP gebruikt tactieken, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen. In 2025 vormde ISKP evenmin een significante bedreiging voor de territoriale controle van de *de facto*-talibanautoriteiten.

Hoewel veel van de acties en aanslagen door ISKP gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke *collateral damage* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is (EUAA “*Afghanistan - Country Focus*”, januari 2026, p. 58-60).

In 2025 vonden er confrontaties plaats tussen de *de facto*-autoriteiten en de Pakistaanse veiligheidsdiensten, die stellen dat zij hierbij de zogenaamde ‘Pakistaanse taliban’ (*Tehreek-e-Taliban* (TTP)) viseren. Zij beschuldigen de taliban ervan dat zij de TTP een onderdak bieden. Hierbij voert het Pakistaanse leger ook luchtaanvallen uit. De confrontaties vonden voornamelijk plaats langs de grens tussen Pakistan en Afghanistan. Ook de meeste luchtaanvallen vonden daar plaats, al vond er ook een luchtaanval op Kabul-stad plaats. De *de facto*-talibanautoriteiten hebben deze Pakistaanse aanvallen proberen te beantwoorden met vergeldingsacties gericht tegen Pakistaanse grensposten. De meest getroffen gebieden zijn de grensdistricten van de provincies Nangarhar, Kunar en Khost. Tijdens deze confrontaties met het Pakistaanse leger, en bij luchtaanvallen van deze laatste, vielen in de grensregio’s tientallen burgerslachtoffers. Hoewel bij de Pakistaanse aanvallen ook burgerslachtoffers vielen, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat de Pakistaanse veiligheidsdiensten Afghaanse burgers als doelwit hadden. Volgens VN-gegevens veroorzaakten gevechten tussen de Afghaanse *de facto*-autoriteiten en Pakistaanse veiligheidstroepen minstens 503 burgerslachtoffers in de periode van 10 tot 17 oktober 2025, waaronder 50 doden en 453 gewonden, voornamelijk door luchtbombardementen en grensoverschrijdende beschietingen. UNAMA registreerde voorlopig alleen al in het district Spin Boldak 17 burgerdoden en 346 gewonden. Volgens UCDP veroorzaakten incidenten waarbij Pakistan betrokken was in de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 37 burgerdoden, waarvan 32 doden in Spin Boldak (provincie Kandahar).

Voorts blijkt wel dat deze Pakistaanse aanvallen zich voornamelijk concentreerden in oktober 2025 en dat er op 19 oktober 2025 een tijdelijk staakt-het-vuren werd afgesloten, hoewel er nadien nog sporadisch luchtaanvallen en gevechten in de grensgebieden tussen beide landen voorkwamen. Van grootschalige en langdurige gevechten met willekeurig geweld tegen burgers is dan ook geen sprake (EUAA “*Afghanistan - Country Focus*”, januari 2026, p. 60-63).

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger zijn, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Na de machtsvername en het einde van het conflict is ontheemding ten gevolge van conflict of geweld vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt, is voornamelijk het gevolg van natuurrampen. Ten gevolge van incidenten met het Pakistaanse leger raakten in 2025 in een aantal grensdistricten van de provincies Nangarhar en Kunar ongeveer 7.500 personen ontheemd; in het district Spin Boldak (Kandahar) zouden 20.000 families zijn ontheemd als gevolg van Pakistaanse luchtaanvallen (EUAA “*Afghanistan - Country Focus*”, januari 2026, p. 71). In 2025 is het

aantal terugkeerders uit Pakistan en Iran sterk toegenomen (EUAA “*Afghanistan - Country Focus*”, januari 2026, p. 46).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de “*Country Guidance Afghanistan*” van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA “*Afghanistan - Country Focus*” van januari 2026 nog steeds actueel.

Verder voert verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aan of zijn deze aan de orde die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dermate verhogen dat er sprake is van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen.

Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien mei tweeduizend zesentwintig door:

S. VAN CAMP,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP